

Книгата на Даниил — Номер осемдесет

Краят и началото на виденията: последното открито видение на Елън Уайт през 1884 г. и неговото значение

Jeff Pippenger

2024-02-13

През 1884 г. Елън Уайт имаше последното си открито видение. То ѝ бе дадено в Портланд, Орегон. Първото ѝ открито видение бе дадено през 1844 г. в Портланд, Мейн. Исус винаги онагледява края на едно нещо с началото на едно нещо.

„Не след дълго след изтичането на времето, през 1844 година, ми бе дадено първото видение. Бях на посещение у г-жа Хейнс в Портланд, скъпа сестра в Христа, чието сърце бе свързано с моето; пет от нас, всички жени, бяхме коленичили тихо при семейния олтар. Докато се молахме, Божията сила слезе върху мен, както никога преди не я бях усещала.

„Струваше ми се, че съм обкръжена от светлина и че се издигам все по-високо и по-високо от земята. Обърнах се, за да потърся адвентните хора по света, но не можах да ги намеря, когато един глас ми каза: „Погледни отново и погледни малко по-нагоре.“ При това аз вдигнах очи и видях прав и тесен път, издигнат високо над света. По този път адвентните хора пътуваха към града, който се намираше в по-далечния край на пътя. Зад тях, при началото на пътя, беше поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е „среднощният вик“. [ВИЖ МАТЕЙ 25:6.] Тази светлина сияеше по целия път и осветяваше нозете им, за да не се спънат.“

„Ако държаха очите си устремени към Исус, Който беше тъкмо пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е много далеч и че са очаквали вече да са влезли в него. Тогава Исус ги насърчаваше, като издигаше Своята славна дясна ръка, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентния народ, и те извикваха: „Алилуя!“ Други безразсъдно отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотук. Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в свършен мрак, и те се препъваха, изгубваха от поглед целта и Исус, и падаха от пътеката долу в мрачния и нечестив свят.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

В шесттомната биография на Елън Уайт, написана от нейния внук Артър Л. Уайт, той записва едно изявление, направено от Джон Лафбъроу на сесията на Генералната конференция през 1893 г.

„Лафбъроу, изнасяйки слово на сесията на Генералната конференция девет години по-късно, заяви: „Виждах сестра Уайт във видение около петдесет пъти. Първият път беше преди около четиридесет години.... Последното ѝ открито видение беше през 1884 г. на лагерното събрание в Портланд, Орегон.“ Ellen White Biography, том 3, 256.

Тя щеше да продължи да има сънища и видения и след 1884 г., но виденията, които настъпваха публично, приключиха точно четиридесет години след като започнаха, и както началните, така и заключителните открити видения се случиха в градове, наречени Портланд. Първият град беше на източното крайбрежие на Съединените щати, а последният — на западното крайбрежие. Някои биха желали да твърдят, че този факт не означава нищо повече от човешко съвпадение, а други биха твърдели, че предназначението на откритите видения е било изпълнено, затова Господ ги е прекратил след четиридесет години.

Истинската причина се дължи на нарастващото непокорство и бунт срещу дара на пророчеството, който бе даден на милеритското движение.

„След като дойдох в Оукланд, бях притисната от чувство за състоянието на нещата в Батъл Крийк, а аз — слаба, безсилна да ви помогна. Знаех, че квасът на неверието действаше. Онези, които пренебрегваха ясните наставления на Божието слово, пренебрегваха и свидетелствата, които ги увещаваха да внимават на това слово. Докато миналата зима бях на посещение в Хийлдсбърг, бях много в молитва и обременена с тревога и скръб. Но Господ в един момент разпръсна тъмнината, докато бях в молитва, и голяма светлина изпълни стаята. Ангел Божий беше до мен и ми се стори, че съм в Батъл Крийк. Бях във вашите съвети; чух да се изричат думи, видях и чух неща, които, ако Бог би благоволил, желая да можеха завинаги да бъдат изтрети от паметта ми. Душата ми беше така наранена, че не знаех какво да сторя или какво да кажа. Някои неща не мога да спомена. Беше ми наредено да не известявам никого за това, защото много неща предстоеше още да се разкрият.

„Беше ми казано да събера светлината, която ми бе дадена, и да оставя лъчите ѝ да засветят пред Божия народ. Правех това чрез статии във вестниците. В продължение на месеци ставах почти всяка сутрин в три часа и събирах различните материали, написани след като ми бяха дадени последните две свидетелства в Батъл Крийк. Изложих тези неща в писмен вид и бързах да ви ги изпратя; но бях пренебрегнала да се грижа надлежно за себе си и в резултат на това изнемогнах под бремето; не всички мои писания бяха завършени, за да стигнат до вас за Генералната конференция.“

„Отново, докато бях в молитва, Господ се откри. Аз отново бях в Батъл Крийк. Бях в много домове и чух думите ви около вашите трапези. Подробностите нямам свобода сега да излагам. Надявам се никога да не бъда призована да ги споменавам. Имах също и няколко най-впечатляващи сънища.

„Кой глас ще признаете за Божия глас? Каква сила е запазил Господ, за да поправи вашите заблуди и да ви покаже пътя ви такъв, какъвто е? Каква сила да действа в църквата? Ако отказвате да повярвате, докато не бъде отстранена всяка сянка на несигурност и всяка възможност за съмнение, вие никога няма да повярвате. Съмнението, което изисква съвършено знание, никога няма да се предаде на вярата. Вярата почива върху доказателства, а не върху демонстрация. Господ изисква от нас да се покоряваме на гласа на дълга, когато около нас има други гласове, които ни подтиква да следваме противоположен път. От нас се изисква сериозно внимание, за да различим гласа, който говори от Бога. Ние трябва да се съпротивим на наклонността и

да я победим, и да се покорим на гласа на съвестта без преговори и без компромис, за да не престанат нейните подтици и волята и импулсът да вземат надмощие. Словото на Господа идва към всички нас, които не сме се съпротивили на Неговия Дух, като сме решили да не слушаме и да не се покоряваме. Този глас се чува в предупреждения, в съвети, в изобличения. Той е Господната вест на светлина към Неговия народ. Ако чакаме по-силни призиви или по-добри възможности, светлината може да бъде оттеглена и ние да останем в тъмнина.“ Свидетелства, том 5, 68.

Сестра Уайт посочи, че ако продължаващ бунт срещу нейното служение като пророчица бъде проявен, „светлината може да бъде оттеглена и“ лаодикийският адвентизъм ще бъде „оставен в тъмнина“. През 1915 г. светлината беше оттеглена. Бог е бил и е напълно способен да издигне пророк или пророчица, когато пожелае да стори това. Той издигна Елисей да последва Илия, но след 1915 г. не беше издигнат жив пророк, защото Господ бе „оттеглил светлината“.

Що се отнася до сънищата и виденията на Сестра Уайт, те се разделят на три периода. Първият период от четиридесет години, през който виденията настъпваха публично, имаше цели, свързани с утвърждаването на дара в съзнанието на онези, които присъстваха, когато виденията се даваха. След това, от 1884 г. до смъртта ѝ през 1915 г., се даваха видения и сънища, които все още бяха за назиданието на Божия народ, но се даваха насаме. Третият период започна през 1915 г. и предостави доказателството, че лаодикийският адвентизъм се намираше в тъмнината на отстъплението.

Древният Израил илюстрира съвременния Израил, и в периода на пълно разразило се отстъпление, представен от Илий и двамата му синове, Офни и Финеес, „нямаше явно видение“. Причината беше тяхното грубо непокорство и бунт. Бог не се променя.

„Още едно предупреждение трябваше да бъде дадено на дома на Илий. Бог не можеше да общува с първосвещеника и с неговите синове; техните грехове, като гъст облак, бяха изключили присъствието на Неговия Свети Дух. Но сред злото детето Самуил остана вярно на небето и вестта на осъждение за дома на Илий беше възлагането на Самуил като пророк на Всевишния.

„Словото Господне беше рядкост в онези дни; открито видение нямаше. И стана в онова време, когато Илий лежеше на мястото си, а очите му бяха почнали да отслабват, тъй че не можеше да вижда; и преди още Божият светилник да угасне в храма Господен, където беше Божият ковчег, и Самуил беше легнал да спи; Господ повика Самуил.“ Понеже мислеше, че гласът е на Илий, детето се затече към одъра на свещеника и каза: „Ето ме, защото ме повика.“ Отговорът беше: „Не съм те викал, сине мой; иди пак легни.“ Три пъти Самуил беше повикан и три пъти откликна по същия начин. Тогава Илий се убеди, че тайнственият зов е Божият глас. Господ беше отминал Своя избран служител, мъжа с побелелите коси, за да беседва с едно дете. Това само по себе си беше горчив, но заслужен укор за Илий и неговия дом.“ Патриарси и пророци, 581.

В отстъплението на Елиевия дом нямаше явно видение, защото Словото Господне беше „скъпоценно“ в онези дни. Еврейската дума, преведена като „скъпоценно“, означава

„рядко“. От 1844 до 1884 г. имаше „явни видения“, дадени на Лаодикийския адвентизъм. Това първо бе установено в историята на филаделфийското милеритско движение, а през 1856 г. започна да се посочва, че филаделфийското движение е преминало в лаодикийското движение, но явните видения продължиха, защото Бог е дълготърпелив и милостив.

Тогава, през 1863 г., започна бунт срещу основополагащите истини, но „откритите видения“ продължиха до 1884 г. Тогава настъпи промяна. В осма глава на Езекиил четирите мерзости са представени като нарастващи по своя характер. 1884 г. представлява близкото заключение на първото поколение и началото на второто поколение. Адвентната история свидетелства, че през 1881 г., а след това отново през 1882 г., настъпиха две значими нараствания на бунта.

През 1881 г. председателят на Генералната конференция (George Butler) написа и публикува поредица от статии в Review and Herald, в които твърдеше, че някои части на Библията са по-вдъхновени от други части, а към края на своите статии действително посочи и някои части на Библията, които не са вдъхновени. След това, през 1882 г., Uriah Smith, ръководител на издателското дело, а по онова време и ръководител на образователното дело, започна да учи, че когато на сестра Уайт са били показвани бъдещи предсказания или свещена история от миналото, нейните думи са били вдъхновени, но твърдеше, че когато тя посочвала личните недостатъци на църковните членове, това било просто нейното човешко мнение.

През 1881 г. Сатана поведе открита атака срещу авторитета на Библията на крал Джеймс чрез посредничеството на президента на църквата, а след това, през следващата година, ръководителят на образователното и издателското дело поведе подобна атака срещу авторитета на Духа на пророчеството. От 1884 г. свидетелството е, че в онези дни не е имало открито видение. От 1863 до 1881 г. бунтът бе ескалирал дотам, че да обхване Библията и Духа на пророчеството и вече не представляваше просто отхвърляне на основите.

Четирите мерзости, представени в осма глава на Езекиил, се извършват от старейшините, което представлява ръководството на Йерусалим, започнало като юридически организирана църковна структура в лицето на лаодикийския адвентизъм през 1863 година. В този момент във времето в Review and Herald беше публикувана статия, чието авторство някои историци приписват на Джеймс Уайт, макар че документацията около самата статия всъщност сочи в по-голяма степен към Урия Смит като действителен автор. Както и да е, проклятието срещу съграждането на Ерихон ясно се изпълни чрез Джеймс Уайт, а Урия Смит беше човекът, който създаде фалшифицираната карта от 1863 година. Към 1881 година президентът на Генералната конференция публикуваше в Review and Herald статии, които оспорваха пълния авторитет на Библията, а през следващата година Урия Смит започна нападение срещу авторитета на Духа на пророчеството.

Древните мъже, които трябваше да бъдат пазители, повеждаха в открита атака, която започна с нападение срещу основополагащите истини, представени в съня на Милър и онагледени върху двете таблици на Авакум. Оттам те започнаха да нападат двамата

свидетели — Библията и Духа на пророчеството. В същия период от време (началото на 1880-те години) ръководителят на здравното дело, Джон Х. Келог, започна да въвежда спиритизма на пантеизма сред ръководството на църквата. През 1881 г. Джеймс Уайт бе положен в покой, а сестра Уайт се намираще сред разрастващ се бунт на ръководството на образователната, здравната и политическата структура на църквата.

Вестта, която бе дошла през 1856 г., а именно нарасналата светлина относно „седемте времена“, както и вестта към Лаодикия, бе отхвърлена, и Господ възнамеряваше да повтори именно тази вест на Генералната конференция в Минеаполис през 1888 г. чрез вестта, представена от старейшините Джоунс и Уагонър. Тяхната вест не беше нова вест и когато онези, които се противопоставяха на тяхната вест, бяха изобличени от сестра Уайт, тя посочи, че бунтовниците вярваха, че тяхната съпротива срещу вестта на Джоунс и Уагонър представлява тяхната отговорност да защитават старите ориентири, които са също и древните основи. Техният бунт разкри, че към 1888 г. те вече не разбираха какви са основите, а именно, че основополагащите истини представляват Христовата правда. В контекста на ориентирите и правилата на Уилям Милър тя заяви:

„Ние трябва сами за себе си да знаем какво съставлява християнството, какво е истината, каква е вярата, която сме приели, кои са библейските правила — правилата, дадени ни от най-висшия Авторитет. Има мнозина, които вярват без основание, върху което да изградят вярата си, без достатъчно доказателства относно истинността на предмета. Ако им бъде представена идея, която е в съгласие със собствените им предвзприети мнения, те са напълно готови да я приемат. Те не разсъждават от причина към следствие; тяхната вяра няма истинска основа и във време на изпитание ще открият, че са градили върху пясъка.

„Онзи, който почива, доволен от своето сегашно несъвършено познание на Писанията, мислейки го за достатъчно за своето спасение, почива в гибелна измама. Има мнозина, които не са напълно подготвени със библейски доводи, за да могат да разпознават заблудата и да осъждат всяко предание и суеверие, които са били пробутвани като истина. Сатана е въвел своите собствени идеи в поклонението на Бога, за да поквари простотата на Христовото евангелие. Голям брой от онези, които изповядват, че вярват в настоящата истина, не знаят в какво се състои вярата, веднъж завинаги предадена на светиите — Христос във вас, надеждата на славата. Те мислят, че защитават старите гранични камъни, но са хладки и безразлични. Те не знаят какво означава да втъкат в своя опит и да притежават действителната сила на любовта и вярата. Те не са прилежни изследователи на Библията, а лениви и невнимателни. Когато възникнат различия в мненията върху пасажи от Писанието, онези, които не са изучавали с цел и не са твърди относно това, в което вярват, отпадат от истината. Трябва да внушаваме на всички необходимостта да изследват прилежно божествената истина, за да знаят, че знаят какво е истина. Някои претендират за голямо знание и се чувстват доволни от състоянието си, когато нямат повече ревност за делото, нито по-пламенна любов към Бога и към душите, за които Христос умря, отколкото ако никога не бяха познали Бога. Те не четат Библията [за да] присвоят за собствените си души нейната същина и тлъстина. Те не

чувстват, че това е гласът на Бога, който им говори. Но ако искаме да разберем пътя на спасението, ако искаме да видим лъчите на Слънцето на правдата, трябва да изучаваме Писанията целенасочено, защото обещанията и пророчествата на Библията хвърлят ясни лъчи на слава върху божествения план на изкуплението — велики истини, които не се разбират ясно.“ The 1888 Materials, 403.

Това изявление е взето от нейното свидетелство през периода на 1888 година и тя посочва, че бунтовниците градят основа върху пясък, макар да не знаят това. Тя заявява: „Голям брой от онези, които претендират, че вярват в настоящата истина, не знаят какво съставлява вярата, която веднъж бе предадена на светиите — Христос във вас, надеждата на славата. Те мислят, че защитават старите ориентири, но са хладки и безразлични.“ Тя ги определя като все още намиращи се в лаодикийското състояние, защото са „хладки“. И тя определя „вярата, която веднъж бе предадена на светиите — Христос във вас, надеждата на славата“. Христос е Канарата на вековете и като Канарата на вековете Той представлява скъпоценните камъни от съня на Милър.

„Предупреждението е дадено: не бива да се допуска да влезе нищо, което би разстроило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз бях в тази вест и оттогава досега стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Нямаме намерение да свалим нозете си от платформата, на която бяха поставени, когато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е водила от мига, в който ми бе дадена.“ Review and Herald, 14 април 1903 г.

Тя посочва една важна действителност относно бунтовниците, които бяха древните мъже на Езекиил, когато заявява: „Те не разсъждават от причина към следствие.“ Нечестивите не могат или не желаят да разсъждават от причина към следствие. Следствието от сесията на Генералната конференция през 1888 г. беше толкова бунтовно, че сестра Уайт реши да си тръгне, но нейният ангелски водач ѝ заповяда, че тя трябва да остане и да запише паралелната история на бунта на Корей, Датан и Авирон. Бунтът на древните мъже беше следствието, а причината беше отхвърлянето на Лаодикийската вест, която дойде с увеличената светлина относно „седемте времена“ през 1856 г., а след това ескалира до бунт срещу основите през 1863 г., което след това доведе до нападението първо срещу Библията, а после срещу Духа на пророчеството, заедно с въвеждането на спиритуализма на Келог.

Разбира се, историографите на древните мъже през цялата история са покривали истините, свързани с бунта, с купища измислици, предания, обичаи и баснословни разкази, защото онези, които участват в такъв вид бунт, винаги се стремят да прикрият доказателствата.

Горко на онези, които дълбоко се стараят да скрият замисъла си от Господа, и чиито дела са в тъмнината, и които казват: Кой ни вижда? и кой ни познава? Исаия 25:19.

Мъжете, към които Исаия се обръща в стиха, са онези, които той определя като „присмивателните мъже, които управляват този народ в Ерусалим“, и са същите древни

мъже, които трябваше да бъдат пазители на народа в осма глава на Езекиил. В свидетелството на Езекиил, при втората мерзост, която бележи второто поколение на адвентизма, те дават отговор на въпросите, които задават присмивателните мъже на Исаия: „защото казват: Господ не ни вижда; Господ е оставил земята“ (Езекиил 8:12).

Изречено е „горко“ върху онези исторически ревизионисти, които се опитват да прикрият истината за бунта, който доведе до 1888 г. и се разрази през нея.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Трябва да ви говоря във връзка със събранията в Миннеаполис. В един момент реших да напусна събранието, защото видях и почувствах силния дух на противопоставяне, който преобладаваше. Не можех дори за миг да призная духа, който действаше с власт на контрол върху брат Морисън и брат Никола. Не мога и за миг да се съмнявам от какъв дух бяхте вие. Със сигурност това не беше Божият Дух и, за да не продължавате в тази измама, сега ви пиша.

„В нощта, след като бях решила да не оставам повече в Миннеаполис, в сън или в нощно видение — не мога със сигурност да кажа кое от двете — една личност с висок ръст и внушителен вид ми донесе вест и ми разкри, че Божията воля е да остана на поста на дълга си и че Сам Бог ще бъде мой Помощник и ще ме подкрепя, за да говоря думите, които Той ще ми даде. Той каза: „За това дело Господ те е издигнал. Неговите вечни мишци са под тебе. От това събрание ще бъдат взети решения за живот или за смърт; не че някой непременно трябва да погине, но духовната гордост и самоувереността ще затворят вратата, така че Исус и силата на Неговия Свети Дух да не бъдат допуснати. Ще им се даде още една възможност да бъдат освободени от заблудата, да се покаят, да изповядат греховете си и да дойдат при Христос и да се обърнат, за да ги изцели Той.“

„Той каза: ‘Последвай ме.’ Аз последвах моя водач и той ме отведе до различните къщи, където братя имаха домовете си, и каза: ‘Чуй думите, изговорени тук, защото те са записани в книгата на летописите, и тези думи ще имат осъдителна сила над всички, които участват в това дело, което не е по духа на мъдростта свише, а по духа, който не слиза свише, а е отдолу.’“

„Слушах думи, изречени, които би трябвало да накарат всеки от онези, които ги изрекоха, да се засрамя. Саркастични забележки си предаваха един на друг, като осмиваха своите братя А. Т. Джоунс, Е. Дж. Уагонър и Уили К. Уайт, както и мен самата. Моето положение и моето дело бяха свободно обсъждани от хора, които би трябвало да са заети с делото да смирят душите си пред Бога и да приведат в ред собствените си сърца. Изглежда имаше някакво омагьосване в това да се отдават на размишление върху въображаеми неправди и въображаеми изказвания на своите братя и на тяхното дело, които нямаха никакво основание в истината, и да се съмняват, и да говорят, и да пишат горчиви неща като резултат от скептицизъм, колебание и неверие.

„Каза моят водач: „Това е записано в книгите против Исус Христос. Този дух не може да бъде в съгласие с Духа на Христос, на истината. Те са опиянени от духа на съпротива и

не знаят, както и пияницата не знае, какъв дух управлява думите им или действията им. Този грях е по особен начин оскърбление за Бога. Този дух не носи повече прилика с Духа на истината и правдата, отколкото духът, който подбуди юдеите да образуват съюз, за да се съмняват, да критикуват и да шпионират Христос, Изкупителя на света.“

„Моят водач ми каза, че е имало свидетел на безхристния говор, на сганния говор, който издаваше духа, подбуждащ думите. Когато влязоха в стаята си, зли ангели влязоха с тях, защото затвориха вратата за Духа на Христос и не искаха да слушат гласа Му. Нямаше смиряване на душата пред Бога. Гласът на молитвата рядко се чуваше, но критика и преувеличени изявления, и предположения, и догадки, и завист, и ревност, и зли подозрения, и лъжливи обвинения бяха в обръщение. Ако очите им бяха отворени, щяха да видят онова, което би ги изплашило — ликуването на злите ангели. И щяха да видят също и един Наблюдател, Който бе чул всяка дума и бе записал тези думи в небесните книги.“

„Тогава ми бе дадено да разбера, че в това време би било безполезно да се взема каквото и да било решение относно становищата по доктринални въпроси, относно това що е истина, или да се очаква какъвто и да било дух на безпристрастно изследване, защото бе образуван съюз, който не допускаше никаква промяна в идеите по който и да е въпрос или становище, което бяха приели, не повече, отколкото допускаха това юдеите. Много ми бе казано от моя Водач, което нямам свобода да напиша. Намерих се седнала в леглото в дух на скръб и страдание, а също и с дух на твърда решимост да стоя на поста на дълга си до края на събранието, а след това да очаквам напътствията на Божия Дух, който да ми покаже как да постъпя и какъв път да следвам.“ The 1888 Materials, 277, 278.